

CHI TA-WEI

KALVOT

Suomentanut Rauno Sainio

Hertta Kustannus
Helsinki

1

Momo hiveli sormillaan huoneensa keltaista tapettia ja haukkasi kasvihuoneessa kasvatettua persikkaa. Mehu tihkui hedelmän hauraan vaaleanpunaisen kuoren läpi. Hän ei ollut varma, aistiko hän tapetin tuottaman ärsykkeen suoraan ihonalaisen hermojensa välityksellä, tai nappasivatko hänen kielensä makusilmut oikeasti hedelmän makean maun. Hänellä oli tunne, että hänen kehonsa ja fyysisen maailman välillä olisi jokin este, jota ei käynyt ylittäminen.

Kalvo. Kalvoihin kiteytyi Momon kuva maailmasta. Hän oli kolmekymmentävuotias ja koki, että hänet erotti maailmasta vähintään yksi kalvo. Se ei ollut samanlainen kuin naamiot, joita hän levitti asiakkaidensa kasvoille. Tätä kalvoa ei voinut nähdä. Se sai hänet tuntemaan itsensä pikkuruiseksi vesikirpuksi, joka uiskenteli yksin meressä solukalvonsa suojissa. Meri ympäröi hänen kehoaan muttei ikinä aidosti koskettanut häntä.

Momo työskenteli ihonhoitospesialistina. Hän ajatteli, että ihmisten kasvojen ja hänen sormiensa välissä oli naamioiden

lisäksi suojakalvo, joka eväsi häneltä pääsyn muiden lähelle. Jokin teki hänestä erilaisen, sellaisen joka ei kuulunut joukkoon. Se jokin hänessä kiehtoi ihmisiä, jotka eivät tunteneet häntä. Kanta-asiakkaat pitivät häntä vain syrjään vetäytyvänä.

Niin, hän ei kuulunut joukkoon. Ikään kuin hän olisi yhä äitinsä kohdussa kalvojen ympäröimässä nestepussissa. Momo aavisti, ettei hän koskaan todella sopisi tähän maailmaan. Hän ajatteli jopa, ettei hänen edes pitäisi olla täällä. Ei hän halunnut kuolla, hänen vain pitäisi elää jossakin sopivammassa ympäristössä, jossakin eri maailmassa. Hän oli kuin puuhunsa tyytymätön persikka, joka halusi vaihtaa puuta. Moni varmaan ajatteli, että väliäkö sillä, missä puussa hedelmä kasvoi. Eivätkö kaikki persikkapuut olleet samantaisia?

Eivät alkuunkaan.

Kaksi persikkapuuta olivat kaksi täysin eri maailmaa.



Momon kohtalo oli alusta alkaen sidottu persikkaan. Hedelmän makeus täytti hänet aina lämmöllä. Vain pieni suupala, ja maku kyyditsi hänen mielensä takaisin satumaiseen lapsuuteen. Hän oli opiskellut sisäoppilaitoksessa kymmenen raskasta vuotta. Joka ilta ennen nukkumaanmenoa hän oli maistellut kallista kasvihuoneessa kasvatettua persikkaa, joka vitamiineillaan helli hänen voipunutta kehoaan. Hedelmä

oli palkinto päivän ahkeroinnista. Maullaan se tuuditti hänet suloiseen uneen.

Vaikka Momo oli syrjään vetäytyvä luonne, hän oli kiel-tämättä sievä. Persikoihin mieltynyt nuori nainen oli itse-kin kuin raikas persikka vaaleine, kevyen punan sävyttämine kasvoineen. Kaiken kukkuraksi hänen nimensäkin tarkoitti japanin kielessä persikkaa!

Lapsena Momo oli kysynyt äidiltään, mistä hän oli tullut.

Äiti kertoi, ettei hän ollut tipahtanut äitinsä vatsasta, eikä häntä ollut noukittu roskatunkiolta. Momo oli syntynyt tavalla, josta ei opetettu terveystiedon tunnilla. Kauan, kauan sitten äiti oli ollut matkalla erään naisystävänsä kanssa. Ystä-vykset olivat kävelleet käsi kädessä mäen laelle ja pysähtyneet siellä lepäämään persikkapuun varjoon. Persikat tuoksuivat niin ihanalta, että niitä nuuhkiessa jalat menivät veltoiksi ja mieli täyttyi onnesta. Äidin ystävä vähät välitti torjunta-aineista tai siitä, jäisivätkö he kiinni varkaudesta. Hän pyysi äitiä menemään kyykkyyä ja nostamaan hänet reppuselkään, jotta hän ylettäisi puun hedelmiin. He ryhtyivät tuumasta toimeen. Äidin ystävä kurotti korkealle ja poimi puun persi-koista kaikkein suurimman. Se oli ihmisen pään kokoinen ja tuoksui taivaalliselta. Äiti riemastui ja sanoi ystävälleen: ”Kii-nalaisen tarun mukaan persikan jakaminen ystävän kanssa tekee ystävydestä aivan erityisen – sellaisen, jota muut eivät ymmärrä. Syödään siis tämä persikka puoliksi ja siunataan ystävyysellemme!”

He päättivät halkaista persikan. Veitsi ehti tuskin rikkoo hedelmän pinnan, kun kuoren alta alkoi kuulua itkua. Persikan sisällä oli vauva! Naiset äimistyivät. Samalla he olivat varmoja, että vauva oli tarkoitettu heille tyttäreksi. Kaikki oli kuin sadusta!

Persikasta kuoriutunut pikkuinen näytti suloiselta, ja hänen kasvonsa helottivat punaisina. Hän oli ihka aito persikkatyttö! Äidin ystävä ehdotti, että he nimeäisivät lapsen persikan mukaan. Japanilainen taru kuulemma kertoi pojasta, joka syntyi persikasta. Persikkapoika oli nimeltään Momotaro, ja nimen kaksi ensimmäistä tavua tarkoittivat japanin kielessä persikkaa. Näin tytön nimeksi tuli Momo.

”Totta joka sana”, äiti oli vakuuttanut Momolle. ”Niin sinä synnyit.”

Tarina oli liian ihmeellinen ollakseen tosi, eikä pikku Momo sitä tietenkään uskonut. Hän oli 2000-luvun lapsi ja ymmärsi jo jotakuinkin, mitä seksi tarkoitti. Silti tarina oli hänestä niin erityinen, että hän päätti uskoa sen. Hän oli jopa hiukan ylpeä, että oli tullut maailmaan niin satumaisella tavalla.

Momo kuitenkin halusi tietää, missä äidin ystävä nyt oli. Kuka hän oli, ja miksei Momo ollut koskaan tavannut häntä?

Äiti sanoi, että heidän kahden välille oli tullut riitaa. Siinä ei ollut mitään erikoista, ystävät riitelivät yhtenä ja joskus erosivatkin. Siksi äiti huolehti nyt yksin omasta pikku persikastaan.